

der her er givet, tror jeg, vilde være komplet umuligt. Vi ere ikke uenige med det ærede Medlem i, at det i og for sig er nyttigt at kunne faae en Banklov, men ganske vist i en noget anden Hensigt, end det ærede Medlem gjorde gjældende. Det ærede Medlem opfattede aabenbart Sparekasseloven som et Onde, som en Slags Forpligtelse, Sparekasserne skulde have, og hans Mening var da den, at, da Sparekasserne i og for sig vare bedre Stabninger end Bankerne, burde Bankerne have en lignende Lov over sig som Sparekasserne. Denne Opfattelse er ganske vist ikke rigtig. Naar vi give en Lov for Sparekasserne, sker det af Kjærlighed til Sparekasserne, fordi vi med det ærede Medlem rigtig erkjende, at det er en god og nyttig Stabning, vi vilde gjøre noget Godt for. Underledes stiller det sig med Bankerne. Jeg tror, de behøve en helt anden Overveielse. Inden vi kunne komme til en Lov for Bankerne, inden vi kunne komme til at paatage os den Garanti, som vi unegtelig ved denne Sparekasselov til er vis Grad paatage os ligeoverfor Sparekasserne, inden vi komme til at paatage os en lignende Garanti overfor Bankerne, maa vi have en Mængde Spørgsmaal drøftede, som jeg tror, vi ikke paa nogen Maade ere modne til at afgjøre.

Overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) skal jeg fatte mig meget kort. Jeg opfatter, efter at have hørt det ærede Medlems Udtalelse igaar, hans Forslag som en temmelig usfyldig og ufsadelig Ting. Naar det ærede Medlem nemlig har udtalt, at han nærmest derved sigter til at pointere sin egen Opfattelse — en Opfattelse, hvorom vi for Resten ikke ere uenige med det ærede Medlem i Principet, nemlig, at det i og for sig er ønskeligt, at Sparekasserne holde sig slige Regler efterrettelige — naar det ærede Medlem altsaa vil pointere denne Opfattelse og give et Fingerpeg for de kommende Sparekasser, da er det en Hensigt, som det ikke kan være min Hensigt paa nogen Maade at strides med det ærede Medlem om. Derimod maa jeg ganske vist fastholde, at jeg tror, at det ærede Medlem ikke er helbig i Udsærelsen af denne Lante. Thi ganske vist har jeg ikke overset det ærede Medlems 10 pCt. Reservecfond, men, vel at mærke, ved Siden af staar der, at disse 10 pCt. ikke kunne fordres af Sparekasser, der have den ovenfor nævnte personlige Garanti, og den er 10 personlige Garanter. Men disse 10 Garanter, som kunne være meget uvederhæftige — der staar ikke, at de skulle være vederhæftige, — dem giver jeg ikke Meget for. Til Nød kan jeg forstaa, at det er af Betydning for en Sparekasse at have 400 Bøndergaard i Nøggen, det har nogen reel Betydning, skjøndt jeg tilstaa, jeg vilde foretrække rede Penge, men at have 10 personlige Garanter,

som kunne være, hvem det skal være, og som en Sparekasse har let ved at skaffe, naar den derved kan opnaa adskillig større Frihed, tror jeg ikke, er til nogen større Nytte. Thi det virkelige Forhold vil blive, hvis det ærede Medlems Forslag bliver til Lov, ikke at hans positive Regler komme til at gjælde for alle Sparekasser, men at alle Sparekasser skyndsomst ville skaffe sig 10 Garanter, og det ville de ikke have nogen Bænkfelighed ved at faae, medens den Sikkerhed, som derved skulde opnaas, er uden Betydning. Med disse Bemærkninger skal jeg standse, idet jeg atter anbefaler Forslaget til det høie Thing og særlig anbefaler det høie Thing den fornødne Resignation overfor Mindretallets Forslag.

Thorup: Det vil maaske erindres, at jeg ved 1ste Behandling af denne Sag her i Thinget udtalte, at jeg delte Forslaget i to Dele, hvoraf den ene omhandlede Virksomheden for de forskellige Sparekasser, og den anden Kontrolten med Sparekasserne. Jeg udtalte, at jeg var en Modstander af Indgreb i Sparekassernes Forretningsomraade og Virksomhed, men at jeg var en Ven af, at der førtes en virkelig Kontrol med Sparekasserne her i Landet. Det er derfor en Selvsølg, at jeg i det Væsentlige kan tiltræde, hvad Udvalgets Flertal har foreslaaet, men det forhindrer jo ikke, at der kan være enkelte Bestemmelser, med Hensyn til hvilke det staar noget tvivlsomt for mig, hvorvidt de ere rigtige. Det er kun mindre betydelige Ting, som jeg tænker paa, og jeg har ikke villet stille Forslag om at forandre disse enkelte Bestemmelser, da jeg erkjender, at det er vanskeligt for et Medlem udenfor Udvalget at opstille Undringssforslag uden at komme til at gribe forstyrrende ind i Helheden af de foreslaaede Undringer. Jeg skal først omtale det meget omstridte Spørgsmaal: Sparekassenspektør eller ikke Sparekassenspektør, om vi skulle tage Flertallets Forslag, eller vi skulle gaa ind paa at give den vedkommende Minister en Bevilling, hvorved han kunde faae Midler til at lønne en Kapacitet i dette Sag, saaledes som det blev udtalt af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Sage) igaar. Jeg kan ikke negte, at jeg synes, at man fra Sparekassernes Standpunkt maa foretrække en Sparekassenspektør, idet man jo da faar en Mand, som maa antages at ville blive i sin Stilling i endel Aar, og som man altsaa bliver kjendt med, og med hvis Anskuelse om Sparekasser man faaer Ærlighed til at blive fortrolig. Skulde man derimod overlade det til Indenrigsministeren at lade dette Eftersyn foretage, kunde man være udsat for, at Vedkommende maaske skiftede fra det ene Aar til det andet, at han var i sin Stilling i 2 til 3 Aar, og at det